

Daniela Rainov

TRILOGIA LUMINII

Cartea întâi

Dincolo de Întuneric

EDITURA

primus

Oradea, 2018

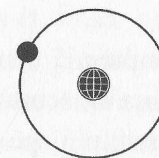
Cuprins

Cuvânt înainte	9
Prolog	11
Capitolul I - Balconul de dincolo.....	15
Capitolul II – Golem.....	25
Capitolul III – Universului i se rupe de noi	44
Capitolul IV - Cine nu știe că ai murit	87
Capitolul V - Norocosul bastard al încornoratului	116
Capitolul VI – Bedlam!	130
Capitolul VII – Bardo	146
Capitolul VIII – Nosce te ipsum.....	179
Capitolul IX – Dragostea care sfâșie.....	194
Capitolul X – Dragostea care vindecă	220
Capitolul XI – Ghid de supraviețuire pentru extratereștri ..	235
Capitolul XII – Aloha!	257
Epilog.....	279
Cartea a II-a, „Dincolo, în Întuneric”, teasing	282

Capitolul I Balconul de dincolo

Motto:

„Cele mai importante două zile din viața ta sunt cea în care te naști și cea în care aflu de ce.” Mark Twain

Terra, 31 mai 2016

–Cafeaua dumneavoastră, domnule.

Luc tresări. Deschise ochii mari și îl privi nedumerit pe tipul în costum negru care-i punea pe măsua de răchită o ceașcă de cafea. Se abținu cu greu să nu se frece la ochi și privi circumspect în jur. Se afla pe o terasă la înălțime. Prin parapetul din fier forjat se vedea marea. Amfiteatrul de deasupra golfului i se părea vag cunoscut, dar nu știa exact de unde. Se căută instinctiv în buzunar după portmoneu ca să plătească ospătarului cafeaua. Constată că era în frac.

Unde mama dracului sunt? se întrebă în gând.

Bărbatul în negru dispăruse discret. Sorbi din cafea. Pe măsua își recunoscuse bricheta aurită cu monogramă, cadou aniversar de la maică-sa. Își aprinse avid o țigară în vreme ce privirea scana împrejurimile. Aruncă neglijent pachetul de țigări

pe masă și citi fără să vrea marca: „Monte Carlo”. Brusc, peisajul familiar avea un nume. Soarele era sus, la amiază și scălda dincolo de golf acoperișul Palatului Ducal.

Imposibil, își zise, nu aveam cum să ajung la Monte Carlo într-o noapte.

Își amintea ca prin ceață ziua precedentă. Știa că ajunsese la Baden-Baden, fusese la festivitatea de premiere, apoi se retrăsese în cameră cu cel mai bun prieten al său, Albert, și băuseră peste măsură. Atât de mult că Aurore, nevastă-sa, se făcuse foc și pară. Când sticlele se goliseră, Albert se dusesse la el în cameră și revenise cu o sticlă de absinth. „Țin sticla asta de vreo patru ani, mi-a făcut-o taică-tu cadou când ți-ai lansat prima carte la București. A zis s-o bem împreună când scoți al doilea roman. Dar am uitat de ea atunci, așa că acum am pus-o în valiză și am adus-o special, în cinstea premiului pe care l-ai câștigat.”, zisese Albert și turnase în pahare. Aurore se uitase disprețuitor la ei, își luase furioasă valijoara Vuitton și ieșise trântind ușa camerei de hotel. După care nimic. Nada, blanc. Întuneric. Nici măcar obișnuitele fragmente disperate de amintiri, ce urmau bețiilor crunte: frânturi de fraze, imagini fără legătură între ele, ca o peliculă de film, tăiată fotogramă cu fotogramă și apoi remontată la întâmplare.

Cum am ajuns la Monte Carlo, se întrebă Luc. Eram atât de trotilat că nici în garajul hotelului nu puteam ajunge.

Și totuși, iată, micuțul Principat Monaco i se așternea înaintea ochilor, nu era niciun dubiu. Duse zadarnic ceașca la gură. Era goală.

Mi-ar prinde bine încă una, gândi. Poate, totuși, îmi amintesc ceva.

Bărbatul în negru apăru aproape instantaneu cu o ceașcă de cafea în mână.

– Ați mai comandat o cafea, domnule?

– Tocmai voiam să cer, zise Luc. Cred că mi-ați citit gândurile.

– Desigur, domnule, zise bărbatul și dispăru fără zgomot.

– Cum se numește hotelul acesta, întrebă Luc în urma lui, dar constată că vorbise singur.

Ciudat loc, gândi. Liniște deplină, parcă sunt într-o clădire perfect goală. Nici vuietul mării nu se aude până aici.

Îndată ajunsese la el zgomotul valurilor. Își scutură capul.

Jur să nu mai beau absinth în viața mea, își zise. A fost ucigător.

Își studie cu atenție hainele. Scoase fracul și citi eticheta unui croitor italian.

Al dracu' să fiu dacă fracul meu nu e făcut la Londra, monologă în gând. O fi al lui Albert, sau, naiba știe.

Nici pantofii nu îi erau familiari. Îi scoase din picioare și îi aruncă împreună cu ciorapii. Se uită în jur. Era singur. Așa că scoase și cămașa și căută înfrigurat monograma familiară. Nicăieri. Scotoci cu atenție toate buzunarele. Goale, nicio hârtiuță, un bon de parcare, o monedă. Nimic. Se ridică din fotoliu și porni în explorare. Desculț, doar în pantaloni și maiou, ieși pe ușa laterală și ajunsese într-un alt balcon. Identic. Atât de identic încât își recunosc bricheta pe măsuta de răchită.

Ori nu m-am trezit din beție, ori e farsa secolului, își spuse.

Trecu înapoi pe ușa și peisajul era identic: hainele abandonate pe fotoliu, pantofii și ciorapii zburăți care încotro pe gresie. Pe măsuta bricheta, pachetul de Monte Carlo și două cești goale de cafea. Repetă manevra.

Mă învârt în cerc, bombăni. Ajung în același loc. Ar fi bine să-mi explice cineva toate astea, completă în gând.

Bărbatul în negru apăru din neant în fața lui. Luc păli puțin, dar zise furios:

–E prea de tot, încetează cu aparițiile astea bruște. Ești Houdini?

Bărbatul în negru replică foarte calm:

–Nu, domnule, Houdini este în alt departament.

Lui Luc îi sări țandăra:

–Îți bați joc de mine? Cum se numește hotelul ăsta? Vreau să vorbesc cu managerul!

–Nu e hotel, domnule, răspunse pe ton egal bărbatul în negru.

–Atunci în a cui casă sunt? Cum te numești dumneata?

–Locul ăsta s-ar putea numi, în limbajul vostru, al șaptelea cer. Iar eu nu mai am nume, domnule. Puteți să-mi spuneți cum doriți.

Luc rumegă un pic informațiile, apoi zise ușor amuzat:

–OK, spune-i lui Albert să iasă din ascunzătoare. Farsa a durat destul.

–Nu este o farsă, domnule.

–Atunci, pe toți dracii, arată-mi cum fac să ies din balconul ăsta. Vreau să plec.

–Mi-e teamă că asta nu se poate, domnule.

Luc își pierdu cumpătul. Dădu să-l apuce de reverul hainei pe omul în negru, dar degetele lui nu întâlniră decât aer. Bărbatul părea făcut din abur. Se dădu doi pași înapoi, se împiedică de fotoliu și căzu pe gresie. Nu simți nicio durere. Nu simți nimic. Furia se transformă în perplexitate. Începu să se teamă. Bărbatul în negru îl privea imperturbabil, cu un aer răbdător. Se adună de pe jos, se scutură de un praf imaginar, aprinse o țigară și privi o vreme în largul mării, apoi zise încet:

–Toate astea trebuie să aibă o explicație logică. Ești atât de bun să-mi spui cum și de ce am ajuns aici?

Pe fața imobilă a bărbatului în negru apăru o cută. Exprima milă.

–Sunteți în al șaptelea cer, domnule.

Luc dădu din mână a lehamite:

–OK, de ce în al șaptelea cer și nu al cincilea, sau al nouălea?

–Pentru că în al cincilea sunt cei morți la vremea lor, domnule. Iar în al nouălea stau Nevăzuții.

–Deci nu sunt nici mort, dar nici Nevăzut, orice ar însemna asta. Ce sunt eu și ce e al șaptelea cer?

–Al șaptelea cer este o sală de așteptare, domnule. Pentru cei care nu și-au îndeplinit misiunea.

–Și încotro merg? De ce nu mi-am terminat călătoria?

–Mergeți, ca toți oamenii, către moarte, domnule. Către împlinirea karmei și a destinului.

–Uite, Francis, o să-ți spun Francis, pentru că semeni vag cu valetul tatălui meu. Deci, uite, Francis, nu înghit prostiile astea cu destine și misiuni. Vorbește în clar. Sunt prizonier? M-ai răpit? Ce vrei de la mine? Și de ce m-ai adus tocmai la Monte Carlo?

–Sunteți sigur că suntem la Monte Carlo, domnule?

–Hai, asta e prea de tot. Sigur că da! L-aș recunoaște oricând! Uite, acolo e palatul...

Arată cu mâna într-o direcție, dar privirea nu întâlnește decât o ceață lăptoasă. Peisajul spectaculos al golfului dispăruse. Căzu pe gânduri.

Dacă tipul ăsta nu e decât o hologramă, de ce n-ar fi fost și peisajul? Hai, Luc, marele romancier al misterelor, păstrează-ți umorul. Șarada asta va ajunge la un final și ai să râzi cu lacrimi.

–Nu folosim holograme, domnule, zise Francis. Și, din păcate, nu e o șaradă.

Luc rămase fără replică. Îi era teamă să mai vorbească, fie și în gând. După o vreme, ridică mâinile în semn că se predă și zise:

–Mi-ai captat întreaga atenție, Francis. Te ascult.

–Îmi e greu să-ți explic, începu Francis. Discuția asta a mai avut loc de trei ori în istorie. Ar trebui să fie mai ușor decât cu

strămoșii tăi. Și, totuși, de fiecare dată e mai complicat. Cel dintâi, Guinol¹, primul conte de Valenciennes, abia de știa să scrie, dar era mult mai spiritual. Pe măsură ce au trecut generațiile, sunteți din ce în ce mai învățați, dar, paradoxal, mai...

– Hai, fă-mă și prost, se răzoi Luc. N-am peretele plin de diplome, cum și-ar fi dorit constipatul de taică-miu, dar am învățat câte ceva și am scris o grămadă de cărți. Polițiste, e drept, că nu-s vreun Eco², dar, orișicât, nu-s chiar prost.

– Nu e vorba de prostie, Luc, e vorba de legăturile cu Nevăzuții, cu ceea ce e dincolo de Întuneric. Conexiunea este din ce în ce mai slabă, nu mai știți să citiți semnele, nu mai țineți cont de avertismente, v-ați depărtat de noi.

– Care voi? Ce ești tu? Un fel de înger? Sau demon? Și ce are familia mea atât de special de vă ocupați de noi?

– Voi sunteți singurul canal, după zeci de mii de ani de strădănie, prin care se pot întrupa Nevăzuții. Tu, mama ta, strămoșii tăi pe linie maternă, sunteți legătura Nevăzuților cu lumea fizică.

– Adică, băigui Luc, un fel de carcasă din carne și oase pe care un Nevăzut, orice ar fi el, o poate îmbrăca atunci când vrea să umble prin lumea reală.

– Să zicem așa. Tu gândești în termenii tăi, dar e adevărat. Sunteți trupurile noastre. Unul pe generație. Unul singur. Nu te-ai întrebat niciodată de ce în familia mamei tale, generații și generații în urmă, până la strămoșul Guinol, nu au avut decât un singur urmaș?

– Pentru că i-am considerat mercantili, să nu împartă averea, titlul, trecutul glorios, ricană Luc. Habar n-am avut, nu e că m-am omorât citind cronicile de familie. N-am fost fascinat de trecut, cavaleri, prințese păgâne, aduse de cruciați din Țara Sfântă,

¹ Guinol (fr.) – marionetă (n.a.)

² Umberto Eco (1932-2016), scriitor și filosof italian (n.a.)

basme. Mama insista să-mi povestească despre Guinol, abia acum înțeleg de ce. Credeam că, fiind primul țărănoi din Valenciennes intrat în rândul nobilimii, merită mai multă atenție. Incredibil, deci bunelul Guinol avea, cum să zic, o parte nevăzută.

Se lăsă pe spătarul fotoliului și răsă isteric câteva minute. Francis așteptă tăcut să termine și răspunse.

– Nu e basm, mon fils³, Guinol a fost fiul strămoșului tău cruciat, care și-a găsit în Țara Sfântă marea iubire a vieții lui, o fată evreică, din înalta societate. Cu binecuvântarea lui Godefroy de Bouillon⁴, a adus-o în Franța, sub numele creștin de Lucia, ca să-i ascundă originea. Ea i l-a dăruit pe Guinol, care, în onoarea mamei sale, a instituit un edict ca urmașii săi să poarte mereu numele Lucius sau Lucia. Tot el, sfidând tradițiile vremii, a instituit ca și fetele să poată moșteni titlul nobiliar. Așa se face că au existat contese fără conți, doar cu consorți.

– Da, da, da, nu-mi zice. Toată viața l-am văzut crispându-se pe plebeul de taică-miu când erau anunțați la intrare în vreo adunare simandicoasă. Rolul de consort nu-i convenea, sună mai bine domnule conte, mai ales când, dincolo de povestea brodată pentru auditoriu, el era conștient că bunicul, taică-su, s-a născut într-o mahala a unui oraș de provincie din România și a fugit la Paris fără o para chioară în buzunar. Eu m-aș mândri cu povestea asta, mai ales că bunicul a plecat cu fix două zile înainte ca naziștii să măcelărească evreii în plină stradă la el în oraș⁵. Evident că de la Iași la Paris nu-l

³ Fiule (fr.)

⁴ Godefroy de Bouillon (Senior de Bouillon, Duce al Lotharingiei Inferioare), cavaler cruciat. În 1099, Godfroy de Bouillon a fost numit *Advocatus Sancti Sepulchri* (Protector al Sfântului Mormânt) (n.a.)

⁵ Pogromul de la Iași, 27-29 iunie 1941. Conform Raportului Comisiei Internaționale pentru Studiarea Holocaustului în România au fost uciși atunci 14.850 de evrei. (n.a.)

mai chema Iacob, ci devenise Julien, care Julien, talentat bijutier, a făcut o mică avere pe timpul Ocupației. Transforma giuvaerurile furate de soldații germani prin toată Europa în inele pentru amantele lor franțuzoace. O figură, bunicul Julien. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai îndeaproape, dar a murit când eram foarte mic. În fine, divagăm, scuză-mă, dar am încă un dinte pe taică-miu pentru felul în care a considerat să gestioneze funeraliile maică-mii. Să revenim la noi. De ce era unic Guinol? De ce eu?

– Pentru că Guinol este primul și singurul nostru experiment reușit. Genele cruciatului și ale soției lui evreice au dat acea combinație pe care o căutam de mii de ani. Noi nu putem interveni fizic, ci putem, manipulând subtil energia, să mutăm, de pildă, un electron de pe o orbită pe alta. A fost și o conjunctură astrală extraordinară, o radiație care a intervenit și ea. S-a creat astfel o legătură biunivocă între Guinol și Nevăzuți. El ne putea percepe cu ușurință, iar un Nevăzut se putea întrupa în el.

– În mine v-ați întrupat vreodată?

– Nu, nu, râse Francis, nu e așa simplu. Ți-ai fi amintit fără îndoială. Întruparea unui Nevăzut nu anihilează spiritul care trăiește în corpul tău. Nu te anihilează pe tine. E ca și cum am fi două ființe în aceeași piele. În aproape o mie de ani, însă, deși am ales mereu cu grijă soții și soțiile strămoșilor tăi, acea secvență de ADN miraculoasă, acea punte între Nevăzuți și oameni, s-a tot diluat. Din ce în ce mai puțini Nevăzuți sunt compatibili cu voi pentru întrupare. Lucie, mama ta, a putut relaționa cu doar trei dintre noi. Iar tu, oftă, va trebui să te mulțumești cu mine. Întunecații au încercat și ei, prin metode mult mai brutale și invazive, dar nu au reușit nici puținul pe care l-am realizat noi. Așa că au încercat în permanență să ne saboteze.

– Ooo, ho-ho, stai așa. Ce Întunecați? Țștia cine mai sunt? Francis, mă zăpăcești cu totul.

– Iartă-mă, nu trebuia să aduc vorba despre asta. Ești și așa bulversat. Și încă nu am ajuns la esențial. Nu știu cum să-ți spun pe ocolite, așa că o să-ți spun direct: tu, pentru pământeni, ai murit. Hainele astea, pe care nu ți le recunoști, sunt cele în care ai fost înmormântat.

Cum Luc tăcea cu gura căscată, Francis urmă cu blândețe:

– Ai murit cu adevărat pentru o secundă, dar Nevăzutul care te avea în grijă și-a pus la bătaie toată energia și cunoștințele medicale să te țină agățat de un firicel de viață, imperceptibil pentru medici. Otrava a imprimat musculaturii tale o tetanie care a fost confundată cu rigor mortis. Pe fișa ta de la morgă scrie comă alcoolică. Am avut noroc, nu te-au secționat de viu. Minte ta, mai bine zis spiritul tău este cu mine aici, în al șaptelea cer. Carnea și oasele tale sunt în cripta familiei, înconjurate de Nevăzuții care își pun împreună energia să te țină în viață. Dar materia, trupul tău are nevoie de hrană și de aer. Așa că va trebui să ieși cât mai curând de acolo. Groparii au plecat și cimentul cu care au zidit cripta se întărește cu fiecare secundă care trece.

– Francis, adică sunt îngropat de viu? Într-un coșciug, într-o criptă zidită?

– Aș vrea să-ți spun că lucrurile stau altfel, dar, da, adevărul nud și crud asta este. Și va trebui să ne folosim de trupul tău slăbit să ieșim de acolo. Cât mai curând. Nu ți-ai împlinit destinul, nu ai urmași, linia vieții tale a fost întreruptă împotriva firii. Lucru aproape de neconceput. Nu am date certe, n-am avut timp să investigăm, dar este mâna Întunecaților. Le-a mai reușit asta de trei ori până acum. Dar strămoșii tăi aveau deja urmași și proiectul nostru a putut continua.

– Încerci să îmi spui că niște demoni m-au omorât?

– Pe legea mea, râse Francis, aveți toți aceeași explicație: demonii. Întunecații nu sunt demoni. Sunt Nevăzuți ca toți

ceilalți, doar că, acum niște mii de ani, am avut o divergență științifică și ei s-au separat de noi. Au creat un ecran de protecție prin care nu-i mai putem simți. Au dispărut în Întuneric.

Luc rânji sarcastic:

– Vechea poveste, Diavolul și Bunul Dumnezeu, cum ar fi zis amicul Sartre.⁶

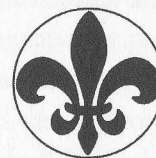
– Serios, Luc, ce-ați fost în stare să născociți ne-a întrecut toate așteptările. Imaginația fără limite v-ați folosit-o ca să inventați plămuiuri, basme, personaje fantomatice. Zei, demoni, armate de îngeri. Ați dat în fel și chip nume energiei primordiale. Ați fabulat milenii, ați fabricat dogme și nu mai sunteți în stare să ieșiți din modelul ăsta de gândire.

– Îți par eu un tip religios? Întrebă Luc.

– După cum ai trăit, deloc, dar ești tributar arhetipului civilizației în care ai crescut: paradis, infern, purgatoriu... Că veni vorba. E momentul să te trezești și să deschizi ochii. Nu vei vedea nimic, căci în sicriu este întuneric. Pipăie încet cu mâinile spațiul din jurul tău. În dreptul capului, pe partea dreaptă, sub mătase, ai să găsești un capăt de șurub. Mai există unul și în dreptul curelei de la pantaloni. Trebuie să le împingi cu putere, ele țin capacul închis. După aia, cu genunchiul împinge capacul cât poți. Probabil că se va sălta de o palmă. Suficient ca să te poți întoarce pe dreapta și să strecuri mâna stângă afară din coșciug. Vei da peste niște plăci de beton. Dă cu pumnul în ele până ce dobori măcar una și vei avea aer. Oh, să nu uit! Oricât ți se va părea de cumplit, nu țipa, nu striga. Consumi aer prețios degeaba. Și plăcile alea, oricum, nu sunt zidurile Ierihonului.

⁶ Jean Paul Sartre (1905-1980), filosof, romancier, critic literar și dramaturg francez, autorul piesei de teatru „Diavolul și Bunul Dumnezeu”. (n.a.)

Capitolul II Golem

Terra, 3 iunie 2016, Valenciennes, Franța

Luc deschise ochii. Așa cum se aștepta, nu văzu nimic. Pipăi în jur. Mătasea foșni ușor sub degete. *Deci nu e vis, își zise, sunt într-un frumos de sicriu. Clasa întâi, deh, mătase, danteluri, că, na, nu mă puteau trimite pe lumea ailaltă oricum. Nu puteau să-mi putrezească oasele în niscai stămburi. Auch, sper că lemnul nu e de stejar, că nici mama lui Francis nu mă mai scoate de aici. Oftă ușor. OK, OK, respirăm cu economie. Deci, ce ziceai, Francis, sunt două șuruburi?* Nu primi niciun răspuns.

– Francis, strigă. Francis, unde mama dracului ești?

– Hei, ușurel, mon fils, că nici mie nu mi-e ușor. Intrările astea în corp te lasă un pic bezmetic, iar ieșirile, mi-au zis, sunt crâncene. E la fel ca o moarte. Spiritul care se desprinde de trup nu e chiar fericit o vreme. În fine, să lăsăm filosofia. Da, sunt două capete de șurub. Din fericire, nu sunt prinse în nicio piuliță. Sunt trecute prin două urechi de fier, una în capac și una în copaia asta în care zăcem împreună. Hai, pipăie, trebuie să fie în dreptul urechii.

– Uf, zise Luc, credeam că m-ai părăsit.